שבועת היסת כמו פוגם כתובה ועד אחד מעיד שהיא פרועה פרק הכותב (כתובות דף פז:) ועוד אור"ת דרב יהודה מוקי כמי מתני' כר"ל ואיכא חדא דהודאה והכי פריך מה שטענו לא הודה לו כלומר למה ישבע שאכורה מתה היה לו לישבע שאולה קיימת והיא אותה שמחזיר לו ולהשיב על טענתו שאומר שאולה מתה ומשני ע"י גלגול כיון דצריך לישבע על אותה שמתה שכדרכה מתה אוקמה דבכן אידך שבועה נמי עלה בגלגול דטוב לעשות ב' שבועות על פרה אחת יותר *מעל ב' פרות אבל ההיא דהמוכר הבית (ב"ב דף ע:) ליכא לאוקמי כגון דאיכא פרה אחרת של הודאה לאוקמה דליכא הודאה ותיפוי ליה שפיר:

שאלה בבעלים שכרה שלא בבעלים מהו • משמע אבל שכרה בבעלים וחזר ושכרה שלא בבעלים פשיטא דשכירות כדקיימא קיימא וא"ת דאמרינן לעיל (דף לו:) דאתיא שכירות בבעלים ומפקא שכירות שלא בבעלים אלמא אין שניה מתחברת עם הראשונה וי"ל דגזירה הכתוב הוא דבכל היכא דאיכא בעלים או בראשונה או בשניה פטור:

ה"ג בקונטרס בבעיא שלישית אח"ל כיון דשייכא במקצת כמאן דשייכא בכולה דמי אי חזרה שכירות לדוכתה או לא תשיבה בבעלים היכי תיהדר שכירות לדוכתה ליחשב בבעלי אחרי שכבר פסקו הבעלים בשאילה שבאמצע אין זו שכירה כלל ואין לפרש דבעיא רביעית אינה לפי אח"ל שאמרנו אלא לפי מה שנאמר אח"ל דאמרי' כיון דשייכא במקצת כמאן דשייכא בכולה דמי ומספקא ליה כיון דלא פסקו הבעלים הדרא לדוכתה או דלמא לא הדרא לדוכתה דשאלה מפסקא דהואיל דמחמת השאילה אין שכירות האחרון יכול ליחשב בבעלים דתרי שייכי לא אמרינן לא הדרא גמי לדוכתה דא"כ היה לו לגמ' לפרש אח"ל דאמר ועוד דא"כ למה הולרך לומר בבעיא ג' אח"ל לא אמר כיון דאפי' אמר א"ש הבעיא כי היכי דבעיא ד' חזרה לאח"ל דאמרינן כיון דשייכא במקצת כמו שייכא בכולה דמי וכן משמע בפי' הקונטרס שכן היה בספרו אלא שהוא הגיה לא אמרי' ופשיטא ליה לגמרא דאי לא אמרינן שאלה בבעלים ושכרה וחזרה ושאלה לא הדרא שאילה לדוכתה דכיון דאינה ראויה להתחבר עם השכירות שלפניה אפילו נעשה שכירות עצמו בבעלים אפסיקא לה שכירות אלא הדרא לדוכתה אע"ג שאלה פסקו בעלים באמצע אבל אח"ל דאמר מיבעיא ליה אם חזרה שאלה לדוכתה דכיון דראויה להתחבר עם השכירות שלפניה אינו נעשה שכירות עצמה בבעלים השתא אמי שאלה נעשה בבעלים אי הפסק והדרא לדוכתה או דלמא לא הדרא כיון שהשאילה איה יכולה להתחבר עם השכירות שלפניה וליחשב מכתה שאילה בבעלים אינה נעשה בבעלים אלא משום דשייכא בשאילה שלפניה ותרי שייכי לא אמרינן והוי הפסק ולא תחזור השאילה לדוכתה וכן בעיא רביעית ואין הרביעית הולכת בא"ח"ל לכך לא קאמר בה אח"ל ואם תפשוט שלישית נפשוט גם רביעית: **ואמר** לו השואל שאלה ושלחה ומתה חייב וכן בשעה שמחזירה • תימה דבהגוזל קמא (ב"ק דף קד• ושם) אמר שמואל אין משלחין מעות בדיוקני אפילו עדים מתומים עליה ופריך אלא לשמואל מאי תקנתיה ומשני כי הא דר' אבא טו' דמהני מה שכותב התקבלתי והשתא בלא התקבלתי מהני אם יכול לכתוב שלח לי דאין סברא לחלק בין כותב לאומר פא"פ דכי היכי דמהני באומר מהני נמי בכותב ומאי קשה ליה דקאמר ומאי תקנתיה האיכא תקנתא טובא שיכתבו לו העדים ויתחתמו שפלוני אמר לך שתשלח ויש לומר דפשיטא שמואל תקנות בפשיטות לשמואל כמו לרבי יוחנן ואינו אומר מאי תקנתיה אלא לפי שרולה להביא מרבי אבא ולאמוקי דאפילו התקבלתי לא מהני אם מת משלח ונפטר נכסי קמי יתמי קודם שבא ליד שליח ואין תקנתא אלא בהרשאה:

אמר

לה א מיי' פ"ג מהל' שאלה ופקדון הל' ג סמג עשין לב טוש"ע ח"מ סי' שמ סעי' ד:

לו ב ג מיי' שם פ"ב הל' י סמג שם טוש"ע ח"מ סי' שמו סעי' יד וסעי' טו:

לז ד מיי' שם פ"ג הל' ח סמג שם טוש"ע ח"מ סי' שמ סעי' ה:

לח ה מיי' שם הלכה ב טוש"ע שם סעי'

נוטאמבנה ח:

△ ל"ל טאלות בעין "בבעלים" בנוסחן אחר זן הטי, דאחקים טו"ל טינו לאות חיוב באמצע תקופת הטיאט טיקן טוב הבאטון בין "בבעלים" הראשון תבא האם הבטיר "בבעלים" טהיא בהתחלה (אמטיבה הבאטון) ממטיק אפילו בטמטתנה ראת חיוב טו"ל האמתאי ובמן טטאל החפץ "בבעלים" לפני טהתחלו טבבו מאנו טנא "בבעלים"

בלבלת טאלה/טבבה

אמת"ל

הגהות הגר"א

[א] גמ' (ומה שהודה לו לא טענו) תא"מ וכ"כ לפי' רש"י הוא מיותר אבל לפי' הראב"ד דלא קאמיר לה הילך אתי ליה פיר (דקושית הגמ' משום דדמי להטיון ובטורין ושי' רא"ש ב): [ב] תוס' ד"ה ס"ב ונראה כמו כו' • נ"ב וכ"כ הרא"ש ועוד אבל הרמב"ם ל"ג כאן ואת"ל

מבנה

"ומבר" בטאלות 3-4 יש חצר לאבר בבאטון אחר הפסק באמצע זן אבר אחר

נוטא

מאתי טואל מתחיב

מבנה

אמר לו הטואל/המשאל

חדא לחד"מ כו' • הרי כפירה וחדא אין בעידן דשאלה מתה הרי הודאה: **ואמאי מה שטענו לא הודה לו** • אע"ג דאוקימנא בכופר ומודה ה"מ לר"מ, מיהו מתני' לרב הונא ורב יהודה כדקתני, ואמאי ישבע הרי אין כאן הודאה במקצת: **לישתבע לי איזו מיסה** • ואפי' היא שכירה יש לי עליך שבועה שכן הוא כדבריך דלית לן דרמי בר חמא דבעי כפירה והודאה בשומריס דסבירא לן כמ"ד עירוב פרשיות כתיב כאן וכי כתיב "כי הוא" זה" כפירה והודאה) אמלוה הוא דכתיב, וגלגול שבועה מן התורה היא "מואמרה האשה אמן אמן" כדדרשינן בסוטה (דף יח•): **שאלה בבעלים** • וקודם שהחזירה חזר ושכרה מיניה ובשעה שכירתו לא היה עמו במלאכתו ונגנבה או אבדה בימי שכירות מהו: **מי אמרי' שכירות לאודה קיימא** • ומילתא אחריתא היא ואע"ג דכי משך לה מעיקרא, בבעלים היא ותו לא הדר משך לה, מיחייב ליה, דבשעת שכירות ברשותו היתה ולא מיחסרא משיכה וקני חצירו — באמירה ולעולם קנין אקריתי היא ושלא בבעלים היא: **או דלמא שכירות בשאלה מישך שייכא** • כל חיובי שוכר דגזיבה ואבידה יתנן בשואל ולא הוסיף כלום ומחמת משיכה ראשונה בלו לו והיא בבעלים הואי ופטור: **אלא בבעלים** • וקודם שהחזירה חזר ושאלה ממנו שלא בבעלים ומתה כדרכה וחייב זה לא מחמת משיכה ראשונה בא עליה דהא חייב שאלה לא שייך בשכירות, מהו: מי אמרי' שאלה לגמרי תוכנסין בשכירות ולאי לא שייכא וחייב למחמת קנין שלא בבעלים בא לו אלא דלמא כיון דשייכא במקצת דחייב גזיבה ואבידה שעליו יש לתלות במשיכה ראשונה כמאן דשייכא בכולה דמי ופטור חף בחוסן: **אח"ל כיון דשייכא כו'** • אינו יודע להעמידנו ולא גרסי' ליה אלא ה"ג "ואח"ל לא אמרינן כיון דשייכא במקצת כו': **שאלה בבעלים שכרה שלא בבעלים וחזר ושאלה שלא בבעלים** • הדרא שאלה לדוכתה וחייל בתר משיכה שאלה קמייתא דהויא בבעלים: **מתני' ביד בנו** • המשאיל שלחה לו לשואל ביד בנו של

ביד

משאיל: **או ביד בנו [ביד עבדו] או ביד שלוחו של שואל [ומתה] פטור** • אם מתה בדרך; פליגי בה רבה ורב הסדא בהגוזל קמא (ב"ק דף קד•) רב הסדא מתרץ לה להאי "שלוחו" דשואל דמתני' בשכירו ולקיטו שדר בביתו אבל אין עדים שהוא שלוחו אלא איכא עדים הוי שליח וחייב השואל באונסין, משמסרו לו אומר אפילו עשאו שליח בעדים לאו שליח הוא להתחייב ע"י באונסין דה"ק ליה: איזיל מהימנא הוא, אי בעית לשדורי בידיה, שדר: **ובן בשעה שמחזירה** • אם שלח השואל ביד בנו ועבדו או שלוחו או ביד עבדו ושלוחו של משאיל לא יצאה מרשותו של שואל עד שתבא ליד המשאיל ואם מתה בדרך חייב, אמר לו המשאיל "שלחה לי" או שאומר לו השואל "הריני משלחה וכו' וא"ל המשאיל "שלח", ושלחה ומתה פטור: **גמ'** ביד

[קדושין כז:]

[ב"ק לה: וש"נ]

ב"ק קד.

נעיל פ: